

KNIHÁ, KTEROU SE NEW YORK TIMES NEODVÁŽILY DÁT NA ŽEBŘÍČEK BESTSELLERŮ

ŠTĚPÁN KUČERA

POZOR, JIDÁŠ NEBYL MUFLON!

JIDÁŠ BYL UFON

NAKLADATELSTVÍ V LETU

TAKHLE BY PSAL DAN BROWN, KDYBY UMĚL LÍP ČESKY A NEBYL TO DAN BROWN

John

Štěpán Kučera

Jidáš byl ufon

**V letu, Praha 2013
První vydání**

Obsah

I.	6
II.	13
III.	20
IV.	26
V.	33
VI.	37
VII.	41
VIII.	45
IX.	48
X.	52
XI.	56
XII.	60
XIII.	63
XIV.	68
XV.	73

ISBN 978-80-87791-22-6 (PDF)

ISBN 978-80-87791-23-3 (ePub)

ISBN 978-80-87791-24-0 (mobi)

Štěpán Kučera, 2013

Štefan Švec, 2013

„Záhady nás zajímají všechny. Aspoň doufám.“
Dan Brown v pořadu BBC, 7. dubna 2006

I.

„Zítřek, tedy dvacátý první prosinec 2012, je z astrologického hlediska jedno z nejvýznamnějších dat vůbec,“ říkala právě docentka Ipek Sakarya z institutu kosmických věd Istanbulské univerzity a hlas se jí neznatelně třásl vzrušením. „Zítřa za rozednění se Slunce po 26 000 let ocitne v konjunkci průsečnice Mléčné dráhy a roviny ekliptiky.“

Robert Langdon se nenápadně podíval na svoje hodinky s Mickey Mousem. Ne že by konference v historickém sále Istanbulské univerzity nebyla zajímavá, ale Roberta čekala ještě autogramiáda jeho nové knihy a před odletem domů chtěl stihnout návštěvu chrámu Hagia Sofia, jedné z nejvýznamnějších staveb světa, která je zároveň, ostatně jako každý velký chrám, hotovým bludištěm symbolů.

Svůj příspěvek na konferenci měl Robert už za sebou. Téma všech příspěvků mělo spojovat magické datum 21. 12. 2012, které bylo podle mayského kalendáře datem konečné apokalypsy. Robert pro tuto příležitost upravil svoji přednášku o symbolech spojovaných se zánikem civilizací, kterou dobře znali jeho harvardští studenti z hodin symbologie.

„Například hákový kříž používaný nacisty,“ vyprávěl Robert svým mladým posluchačům na Harvardu, „obecně chápeme jako symbol smrti a zkázy. Ale co kdybych vám řekl, že hákový kříž je

zároveň symbol štěstí a zdobívá i průčelí křesťanských kostelů?“

„To není možné!“ vyřázeli ze sebe studenti. „Něco takového si nedovedeme ani představit!“

„A přesto je tomu tak,“ usmál se Robert, když mírným, ale autoritativním gestem zklidnil vzrušený šum v posluchárně. „Hákový kříž, neboli svastika, se vyskytuje v mnoha kulturách po celém světě. V hinduismu je považován za svatý symbol a bývá umístován na chrámy, oltáře nebo šperky... V buddhismu představuje svastika dharmu, tedy univerzální harmonii a rovnováhu protikladů.“

„Ano, ale mluvil jste o křesťanských kostelech!“ osmělil se jeden ze studentů. „Dokážu si představit, že hákový kříž používají buddhisti někde za polárním kruhem, ale nechápu, jak by člověk věřící v Ježíše mohl...“

„Hákový kříž se okrajově vyskytuje i v křesťanství,“ vysvětloval trpělivě Robert. „Symbolizuje Kristovo vítězství nad smrtí a je použit na některých románských a raně gotických kostelech. Svastika má v křesťanství podobný význam jako spirála. Odkazuje k věčnému koloběhu života a smrti, k přesahům naší pozemské existence. Svastika je v naší kultuře po porážce nacismu tabuizována, ale spirálu můžete vidět třeba každý den. Řekne mi někdo příklad?“

V posluchárně se rozhostilo ticho. Robert se znovu usmál. Rád svoje studenty překvapoval a rozkrýval jim fascinující svět symbolů.

„No třeba na ulitě malého šnečka, kterého najdete v parku před školou,“ řekl a posluchárnou zazněl úlevný smích a potom bouřlivý potlesk.

Teď ale Robert sledoval ručičku hodinek s Mickey Mousem a nepříteliš zaujatě poslouchal závěr výkladu docentky Sakaryi. „Zítřka se na obloze objeví hvězdy a planety zformované do tvaru obrovského kříže. Mnozí lidé věří, že tato konstelace v sobě skrývá jakési poselství, ale to by vám lépe než já vysvětlil kolega Langdon,“ řekla Ipek skoro rozverně a Robert měl pocit, že po něm mrkla. „Já vám tedy v tuto chvíli děkuji za pozornost.“

Posluchači zatleskali a za řečnickým pultem Ipek vystřídal moderátor. „Vyslechli jsme poslední příspěvek a můžeme se těšit, co za zázraky se objeví zítřka na ranní obloze. Ještě než však nadejde den, na který všichni čekáme, bych vás rád pozval do vestibulu naší univerzity, kde za několik minut začne náš vzácný host profesor Robert Langdon podepisovat svoji novou knihu *Ježíš, Marie z Magdaly a já*.“

Konečně. Robert pokynul hlavou moderátorovi a zamířil do vestibulu k připravenému stolku, následovaný desítkami lidí s jeho poslední knihou v ruce.

Když se usadil, jako první ke stolku přistoupila Ipek.

„Zaujala mě vaše přenáška,“ řekla, zatímco jí podepisoval knížku. „Zvlášť ten závěr o šnečkovi byl k popukání. Kdybyste měl chuť na šálek turecké kávy, ozvěte se.“ Podala mu svoji vizitku. Teprve teď si Robert docentku Sakaryi pořádně prohlédl. Shlížela na něj žena asi třicetiletá, s havraními vlasy, kaštanovými očima a zářivě bílými zuby. Pohled těch půvabných očí Robertovi vehnal ruměncem do tváří, což Ipek s uspokojením zaznamenala.

„Děkuji,“ přijal kartičku. „Chci ještě odpoledne navštívit pár památek, ale jestli mi potom zbude trochu času, zavolám.“

Ipek v širokém úsměvu odhalila svoje sněhobílé zuby a uvolnila místo další obdivovatelům.

Po půl hodiny měl Robert pocit, že mu umdlí ruka a opět pohlédl na hodinky s Mickey Mousem. Vtom před něj předstoupil muž, který Roberta svým zjevem okamžitě zaujal. Měl blondáté vlasy, chladné modré oči a na sobě dlouhý černý kabát. *Určitě má na vnitřní straně límce odznak jednotek SS*, ušklíbl se Robert sám pro sebe a hned se za svoji nekorektnost zastyděl.

Muž mu podal knížku k podpisu, a když ji Robert otevřel, ztuhl. Na první stránce bylo napsáno: *Váš otec je v našich rukou.*

Robert vzhlédl k muži se směsí údivu a pobouření. Otec zemřel, když Robertovi bylo šestnáct, a každý opravdový fanoušek by to měl vědět!

„Nemyslím vašeho biologického otce, ale duchovního otce,“ řekl muž s téměř neznatelným německým přízvukem, jako by četl Robertovy myšlenky. „V našich rukou je *Dan Brown!*“

Robert překvapením upustil propisku.

„Lžete...“ dostal ze sebe přidušeným hlasem.

„Snad vás přesvědčí tohle,“ odpověděl klidně muž a podal Robertovi předmět, který na první pohled vypadal jako krabice od bot. Robert si předmět pečlivě prohlédl a zjistil, že to skutečně je krabice od bot. Otevřel ji a rozbušilo se mu srdce – uvnitř ležely gravitační boty, které Dan Brown používal při přemýšlení. Gravitační boty se připevní ke stropu a umožní nositeli ocitnout se hlavou vzhůru. *Dan vždycky tvrdil, že mu to pomáhá podívat se na zápletku knihy z nové perspektivy!* Byly to nepochybně jeho boty, Robert si je kdysi dobře prohlédl na stránkách Danova poznámkového bloku.

„Kde je?! Chci s ním mluvit!“ skoro vykřikl. „Zavolám policii!“

„To není dobrý nápad,“ odvětil muž. „Tím byste velice vážně ohrozil jeho život. Potřebujeme, abyste nám s něčím pomohl. Když budete spolupraco-

vat, propustíme vás i pana Browna do zítřejšího rozbřesku.“

„Co to znamená *my*?!“ opáčil Robert.

Muž k němu beze slova otočil vnitřní stranu límce kabátu. Robert uviděl odznak jednotek SS.

II.

Nemo seděl na nejvyšším ochozu beyazitské věže a hledáčkem pušky sledoval dění pod sebou. Měl rozhled po celém náměstí, ale jeho pozornost se soustředila ke vchodu Istanbulské univerzity. *Robert Langdon musí zemřít*. Nemo věděl, že profesor Langdon jako jediný člověk na světě dokáže rozluštit tajemství, které zničí všechno, čemu Nemo a miliony dalších lidí zasvětili svoje životy. *Jestli má zítra opravdu přijít Apokalypsa, bude to Langdon, kdo ji rozpoutá. A já mu v tom musím zabránit*.

Nemo byl albín a leckdo z jeho známých mu připomínal podobnost se zabijáckým mnichem Silasem z románu *Šifra Mistra Leonarda*. Nemo si to vysvětloval tak, že není snadné vytvářet pořád nové prototypy padouchů a že čtenáři stejně chtějí číst hlavně to, co už sami znají. Ale jméno si vybral sám a byl na něj hrdý. Pocházelo ze středověkého spisu *Historia de Nemine*, tedy *Historie o panu Nikdo*. „Nemo“ znamená latinsky „nikdo“, ale autor spisu, jistý mnich Radulphus, to slovo začal psát s velkým písmenem jako vlastní jméno. Věta z Písma svatého „nemo deum vidit“ (nikdo neviděl Boha) tak v jeho podání znamenala „Nemo deum vidit“ (Nemo viděl Boha). Tímhle způsobem zpřevracel spoustu biblických příkazů a zákazů – všechno nedosažitelné a nemožné se stalo možným a dosažitelným pro

tajemného Nema. V té době vznikla dokonce sekta s názvem *Secta neminima*, vzývající tajemného pana Nikdo, a církevní autority proti ní vedly rozzuřená kázání. Nemo si vybral svoje jméno, protože se cítil spřízněný s mystickým Nikým, který jako jediný člověk směl uvidět Boží tvář.

Robert Langdon s mužem v černém kabátě vyšli z hlavní brány a zamířili přes náměstí k parkovišti. Nemo sledoval Langdonovu chůzi přes hledáček pušky. Pak na několik vteřin zadržel dech a zhluboka vydechl. Byl připraven. „Nemo deum vidit,“ zašeptal a zmáčkl spoušť.

Robert byl v šoku. Když vycházeli z univerzity, podal mu Johan, jak se jeho nový společník představil, fotografii starého pergamenu. Byla to první stránka delšího rukopisu a Robert bez větších potíží rozluštil název *Kosmovo evangelium*.

To tedy bylo ono tajemné apokryfní evangelium, které se nedávno zjevilo v horách za vesnicí Sart! Objevil ho pasák, když hledal zatoulanou ovci, a protože nedokázal odhadnout význam svého nálezů, prodal hliněný džbánek plný pergamenů starožitníkovi v Izmiru. Evangelium se pak dostalo na černý trh a k lítosti akademické obce i světových muzeí se po něm slehla zem. Předpokládalo se, že svitek koupil